

Η πιο μεγάλη νίκη

Κάνταῦθα, ᾧ ξένε, τὸ νικᾶν αὐτὸν αὐτὸν πασῶν νικῶν πρώτη τε καὶ ἀρίστη, τὸ δὲ ἡττᾶσθαι αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ πάντων αἰσχιστόν τε ἅμα καὶ κάκιστον. Ταῦτα γὰρ ὡς πολέμου ἐν ἐκάστοις ἡμῶν ὄντος πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σημαίνει. (Πλάτωνας)

«Η πρώτη και μεγαλύτερη νίκη από όλες για κάθε άνθρωπο είναι εκείνη που μπορεί να πετύχει πάνω στον εαυτό του. Αντίθετα, πολύ χειρότερο και ταπεινωτικό είναι να νικιέται κανείς από τον ίδιο του τον εαυτό. Αυτό δείχνει ότι μέσα στον κάθε άνθρωπο γίνεται ένας πόλεμος ενάντια στον εαυτό του».

Ο Αλέξανδρος δεν ήταν ούτε ο πιο έξυπνος ούτε ο πιο όμορφος του σχολείου. Ήταν, όμως, ο μαθητής με την περισσότερη αυτοπεποίθηση και αυτό φαινόταν σε διάφορες πτυχές της ζωής του, εκτός και εντός σχολείου. Στους διαγωνισμούς ήταν αμείλικτος με τους αντιπάλους του, οι οποίοι συχνά κατέληγαν σε κλάματα, όποιο και να ήταν το φύλο τους. Εξίσου σκληρό ήταν και το παιχνίδι του στους αγώνες

καλαθόσφαιρας, ακόμα και όταν ήταν εμφανέστατο πως η ομάδα του θα κέρδιζε με ευκολία. Όσο για τον κοινωνικό του κύκλο, εκεί ήταν πραγματικά ασυναγώνιστος. Παρά τον χαρακτήρα του, όλοι ήθελαν να είναι φίλοι του και όχι μόνο διαδικτυακά.

Το πιο έντονο, όμως, χαρακτηριστικό του Αλέξανδρου ήταν το πόσο δεν ήθελε να ακολουθεί κανονισμούς. Οι γονείς του ήταν καλοί άνθρωποι και κατέβαλλαν κάποιες προσπάθειες να τον βοηθήσουν να βελτιωθεί, αλλά, επειδή από μικρός είχε αυτή την τάση να «κάνει ό,τι θέλει», ίσως να μην είχαν ούτε τον χρόνο ούτε τη διάθεση να καταβάλουν μεγαλύτερες προσπάθειες.

Άδικα, λοιπόν, προσπαθούσε ο προπονητής του να τον πείσει να ρίχνει την μπάλα και σε συμπαίκτες του που δεν είχαν συχνά ευκαιρίες, για να δείξουν και αυτοί τις ικανότητές τους. Και όσο και να επέμενε η σύμβουλος του σχολείου ότι είχε πολλές δυνατότητες στα μαθήματα και ότι θα μπορούσε να διαπρέψει, αν διάβαζε περισσότερο, αυτός επέμενε πως μια χαρά είναι, πως ό,τι επιχειρήσει, το πετυχαίνει. Και μέχρι τότε, αυτό σε κάποιο βαθμό, όντως ίσχυε.

Μέχρι που μια μέρα ο δεκαεπτάχρονος Αλέξανδρος προσκλήθηκε σε ένα πάρτι φοιτητών πανεπιστημίου, αφού η φήμη του δεν περιοριζόταν πλέον στον μαθητικό πληθυσμό δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Τον ενθουσιασμό του για την πρόσκληση

Κατηγορία Γ': Διήγημα**ΕΠΙΑΙΝΟΣ**

αυτή δεν συμμερίζονταν καθόλου οι γονείς του, οι οποίοι ανησυχούσαν για το τι θα συνέβαινε στο πάρτι, κυρίως με αλκοολούχα ποτά ή ακόμα και με άλλες ουσίες. Ο Αλέξανδρος προσπαθούσε να τους καθησυχάσει, επαναλαμβάνοντας το γνωστό του πλέον «Σιγά που εγώ θα κάνω τέτοια πράγματα», αλλά αυτοί επέμεναν πως δεν του επέτρεπαν να πάει, πως, όσο φιλελεύθεροι και να ήταν, σε τέτοια θέματα υγείας και ασφάλειας ήταν ανένδοτοι. Ανένδοτος, όμως, ήταν και αυτός.

Όταν γύρω στις έντεκα οι γονείς του πήγαν για ύπνο, ο Αλέξανδρος ξεκίνησε να ετοιμάζεται. Φόρεσε το γνωστής μάρκας καινούργιο του πουκάμισο, δανείστηκε το σακάκι του μπαμπά του και βεβαιώθηκε πως είχε μαζί του την πλαστή του ταυτότητα. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. «Τουλάχιστον είκοσι χρονών», σκέφτηκε.

Μέχρι να βεβαιωθεί πως οι γονείς του κοιμόντουσαν, η ώρα είχε ήδη πάει μία το πρωί. Το ότι την επομένη είχε σχολείο, δεν τον απασχολούσε καθόλου. Εκείνο που τον έκαιγε ήταν το μεταφορικό. Όλοι οι γνωστοί του βρίσκονταν ήδη στο πάρτι. Το είδε και στις φωτογραφίες τους. Όσο δε για ταξί, για τον Αλέξανδρο ήταν συνώνυμο της κοινωνικής αυτοκτονίας.

Ξαφνικά, είδε μπροστά του τα κλειδιά του αυτοκινήτου της μητέρας του. Ένας πόλεμος ξέσπασε τότε μέσα του. Από τη μια, ήξερε πολύ καλά πως δεν έπρεπε να το κάνει. Δεν είχε κάνει αρκετά μαθήματα οδήγησης, οι γονείς του σίγουρα θα ήταν κάθετα ενάντια και υπήρχε και το ζήτημα με την αστυνομία, αν και αυτό πιθανό να μην τον έκανε λιγότερο δημοφιλή (το αντίθετο, μάλιστα). Η επιθυμία του να πάει όμως στο πάρτι ήταν πολύ έντονη. Τόσο έντονη, που ο πόλεμος που έκαιγε μέσα του δεν φαινόταν καν. Η μία πλευρά μπορεί να ήταν παράνομη και επικίνδυνη, αλλά κέρδισε σε δευτερόλεπτα.

Παρά την απειρία του, ο Αλέξανδρος ήταν αρκετά τυχερός, ώστε να φτάσει στο πάρτι με ασφάλεια. Εκεί τον υποδέχθηκαν ως ίσο, που για τον ίδιο ήταν τεράστια κοινωνική επιτυχία. Τραγούδησε, χόρευε, διασκέδασε και, κυρίως, ήπие. Ξανά και ξανά.

Η πραγματικότητα ήταν πως η γεύση του αλκοόλ δεν του άρεσε καθόλου, αλλά τι να έκανε; Το να το παραδεχτεί μπροστά σε όλους ήταν εκτός συζήτησης για τον Αλέξανδρο. Θα ήταν μεγαλύτερη κοινωνική αυτοκτονία από το να έπαιρνε ταξί. Και η αίσθησή του να θεωρείται ενήλικας και δημοφιλής ήταν τόσο γλυκιά...

Καθώς έπινε προσπαθώντας να μην αφήσει καμία γκριμάτσα να φανεί, θυμόταν ανά διαστήματα τι είχε διδαχθεί στο σχολείο για το αλκοόλ και τις επιπτώσεις του. Ναυτία, εξάρτηση, απώλεια ελέγχου... Οι σκέψεις αυτές, όμως, ήταν φευγαλέες. Οι καθηγητές του μάλλον θα υπερέβαλλαν. Οι δε γονείς του σίγουρα υπερέβαλλαν. Πάντα έτσι έκαναν για θέματα ασφάλειας. Και για την οδήγηση έτσι θα έλεγαν, αλλά μια χαρά κατάφερε και έφτασε στο πάρτι. Εξάλλου, δεν ήταν κανένας ανόητος. Ήταν πολλές οι

Κατηγορία Γ': Διήγημα**ΕΠΙΑΙΝΟΣ**

περιπτώσεις όπου του προσέφεραν τσιγάρο ή και ναρκωτικά, αλλά αυτός, ως σωστός αθλητής, πάντα έλεγε όχι. Σε ό,τι αφορά στο αλκοόλ, όμως, ο Αλέξανδρος αφέθηκε πλήρως...

Γύρω στις τρεις το πρωί αποφάσισε να φύγει. Το πάρτι είχε, ούτως ή άλλως, αρχίσει να διαλύεται, ενώ η μητέρα του συχνά πραγματοποιούσε νυκτερινές επιδρομές στο ψυγείο και σε καμία περίπτωση δεν ήθελε να καταλάβει πως απουσίαζε. Μπορεί να ήταν κάποτε ατίθασος, αλλά, κατά βάθος, η ιδέα να στεναχωρήσει τη μητέρα του, τον βασάνιζε.

Από την άλλη, όμως, δεν φάνηκε να τον βασανίζει αρκετά. Ενώ είχε ακούσει αμέτρητες φορές το «Αν θα οδηγήσεις, μην πιεις» και «Αν πιεις, μην οδηγήσεις», του φαινόταν εντελώς απόμακρο, ότι μπορεί να ίσχυε για τους άλλους, αλλά γι' αυτόν, τον αρχηγό της ομάδας καλαθόσφαιρας και το πιο περιζήτητο αγόρι του σχολείου, σε καμία περίπτωση. Τι κι αν δεν μπορούσε να περπατήσει σε ευθεία γραμμή; Όταν οδηγείς, δεν χρειάζεται να περπατήσεις. Η αλήθεια είναι ότι, παρά την ζάλη του, θυμήθηκε την εκστρατεία αλκοτέστ της αστυνομίας, αλλά το ποσό για τα πρόστιμα ήταν τόσο μικρό σε σχέση με όσα είχε στον λογαριασμό του.

Και έτσι πήρε το τιμόνι στα χέρια του. Και μαζί με το τιμόνι, και το μέλλον του.

Αν και ψιχάλιζε, οι δρόμοι ήταν άδειοι και καθαροί. Το μυαλό του, όμως, όχι. Σκεφτόταν τους φίλους που είδε πριν, τα νέα άτομα που γνώρισε στο πάρτι, το τηλέφωνο που είδε και ήθελε και αυτός να αγοράσει και όλα αυτά στριφογύριζαν στο μυαλό του. Και στριφογύριζαν συνέχεια και συνέχεια, τόσο πολύ, που δεν πρόσεξε ότι ο δρόμος είχε κλίση προς τα αριστερά.

Ο Αλέξανδρος, όμως, δεν έστριψε.

Όταν, μετά από δύο μέρες, άνοιξε επιτέλους τα μάτια του, ο πρώτος ήχος που άκουσε ήταν το κλάμα της μητέρας του. Ένα κλάμα παράξενο, χαράς, ανακούφισης, αλλά και πόνου. Αμέσως μετά, άρχισε ο γιατρός να μιλά χαμηλόφωνα: «Μια και έχετε το απαιτούμενο ποσό, η μεταφορά του στο κέντρο αποκατάστασης τετραπληγικών μπορεί να γίνει αμέσως».

«Τετραπληγικός»... Αυτή ήταν η μόνη λέξη που άκουγε, ό,τι και να του έλεγαν οι συγγενείς, οι φίλοι και οι καθηγητές του, που ήρθαν να τον δουν. Τετραπληγικός αυτός, που ήταν τόσο ψηλός για την ηλικία του, ο αρχηγός της ομάδας καλαθόσφαιρας, ο δημοφιλέστερος του σχολείου...

Στην αρχή έκλαψε πολύ. Δεν ήθελε να φάει ούτε να πιει ούτε να δει κανέναν. Κλείστηκε στον εαυτό του και αγνοούσε πλήρως τις συμβουλές των γιατρών. Ποιες φυσιοθεραπείες και ειδικές δίαιτες. Πλέον θα περνούσε τη ζωή του εγκλωβισμένος σε

Κατηγορία Γ': Διήγημα**ΕΠΙΑΙΝΟΣ**

ένα ειδικό τροχοκάθισμα. Για έναν πρώην καλαθοσφαιριστή σαν και αυτόν, όμως, κάτι τέτοιο δεν ήταν ζωή. Και έτσι, για ακόμα μία φορά, άφησε τον χειρότερό του εαυτό να νικήσει. Ο Αλέξανδρος απλά αφέθηκε στο να μην κάνει τίποτα.

Μέχρι που ξαφνικά ένας νέος ασθενής έφτασε στο κέντρο αποκατάστασης. Ήταν ένα αγόρι επτά χρονών, που είχε περάσει πραγματικό Γολγοθά, χωρίς να ευθύνεται καθόλου. Ένας μεθυσμένος οδηγός τον παρέσυρε με τη μητέρα του, αγνοώντας πλήρως το ότι βρίσκονταν σε διάβαση πεζών. «Με φυσιοθεραπεία θα βελτιωθείς σίγουρα», διαβεβαίωναν οι γιατροί. Το αγόρι, όμως, δεν ήθελε καν να προσπαθήσει. Απλά καθόταν και κοίταζε συνέχεια έξω από το παράθυρο, περιμένοντας τη μητέρα του...

Ένα αφόρητο αίσθημα τύψεων άρχισε να δημιουργείται βαθιά στον Αλέξανδρο. Μπορεί ο ίδιος να είχε πληγώσει κυρίως τους γονείς του και βέβαια τον εαυτό του, αλλά θα μπορούσε να είχε προκαλέσει τεράστιο κακό, ακόμα και θάνατο σε άλλους. Ήταν από καθαρή τύχη που αυτό δεν συνέβη. Τελικά, μήπως δεν ήταν τόσο άτυχος όσο νόμιζε;

Το σώμα του τού έλεγε πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Πως θα έμενε καθηλωμένος για την υπόλοιπή του ζωή. Όμως, άρχισε να διαβάζει για ιστορίες άλλων ανθρώπων, που είχαν βρεθεί στην ίδια κατάσταση μαζί του, αλλά δεν τα έβαλαν κάτω. Συνομίλησε και με άλλους διαδικτυακά και έμαθε για διάφορες θεραπείες, που μπορεί να μην κατάφεραν να κάνουν τετραπληγικό να περπατήσει, αλλά τον βοηθούσαν να βελτιώσει τη ζωή του, έτσι ώστε να αυτοεξυπηρετείται και, κυρίως, να επανακτήσει την αξιοπρέπεια που ένιωθε πως έχασε. Αυτή τη φορά ήταν αποφασισμένος να μην αφήσει τον χειρότερό του εαυτό, όσο και να ήταν η εύκολη λύση, να νικήσει.

Στην αρχή δοκίμασε τη φυσιοθεραπεία. Μετά ξεκίνησε και υδροθεραπεία και εργοθεραπεία, ακόμα και αλλαγή στη διατροφή. Όντως, υπήρχαν στιγμές που ήθελε να τα παρατήσει, που ένιωθε πως όλα γίνονταν μάταια και πως έπρεπε απλά να αφηθεί σε αυτό που θεωρούσε μοίρα του. Η σκέψη της μάνας του, όμως, που έκλαιγε κάθε φορά που τον επισκεπτόταν, αποτελούσε το μεγαλύτερο κίνητρο για να συνεχίσει. Και ήταν και εκείνο το θλιμμένο βλέμμα του μικρού αγοριού, που νόμιζε πως και αυτό θα έμενε για πάντα καθηλωμένο, πως δεν υπήρχε λόγος να προσπαθήσει, αφού δεν είχε και κάποιο πρότυπο που να του έδινε θάρρος ότι τα πράγματα δεν θα μείνουν έτσι, ότι αν προσπαθήσεις πολύ, θαύματα γίνονται...

Ακριβώς για όσους προσεύχονταν για ένα τέτοιο θαύμα ήταν που είχε χτιστεί εκκλησάκι στον χώρο του κέντρου αποκατάστασης. Η μητέρα του Αλέξανδρου βρισκόταν εκεί σχεδόν κάθε βδομάδα. Όμως, «συν Αθηνά και χείρα κίνει». Στην περίπτωση του Αλέξανδρου, αυτό ίσχυσε κυριολεκτικά.

Κατηγορία Γ': Διήγημα**ΕΠΙΛΟΓΟΣ**

Η αρχή έγινε ένα πρωί, που κατά τα άλλα δεν φαινόταν καθόλου διαφορετικό. Για τον Αλέξανδρο, όμως, ήταν. Χωρίς καμία άλλη ένδειξη, άρχισε να αισθάνεται τον καρπό του. Και όχι μόνο να τον αισθάνεται, αλλά να τον κουνά. Κάτι που, για όσους δεν έχουμε αναπηρία, φαίνεται τόσο συνηθισμένο και ασήμαντο, για τον Αλέξανδρο ήταν μία τεράστια νίκη. Αυτή τη φορά αγωνίστηκε, κοπίασε και το πέτυχε. Δεν αφέθηκε στην ευκολία του κατήφορου.

Και ο δύσκολος δρόμος απέδωσε. Του πήρε πολύ χρόνο και πολύ κόπο, αλλά αυτές οι κινήσεις καρπών και χεριών, που οι υπόλοιποι θεωρούμε τόσο απλές και δεδομένες, του επέτρεψαν να μεταφέρει το βάρος του μόνος του από το καροτσάκι, να ντύνεται, ακόμα και να οδηγεί αυτοκίνητο, αν και τώρα, βέβαια, με ασύγκριτα μεγαλύτερη προσοχή.

Αυτή η επιτυχία, ο άθλος όπως τον αποκάλεσαν οι γιατροί, τού έδωσε βέβαια απίστευτη χαρά. Ακόμα μεγαλύτερη χαρά, όμως, του έδινε το θάρρος που αισθανόταν να έδινε στους άλλους. Τόσο αποφασισμένος ήταν να φτάσει το μήνυμά του και αλλού, που προθυμοποιήθηκε να επισκέπτεται όχι μόνο ιδρύματα αλλά και σχολεία. Στην αρχή ήταν κάπως άβολο όταν οι μαθητές αντίκριζαν κάπως με οίκτο το αναπηρικό του καροτσάκι, αλλά ίσως, με τον τρόπο αυτό, το μήνυμα της ασφαλούς οδήγησης να έβρισκε περισσότερους αποδέκτες. Ακόμα, υπήρχε και ένα άλλο μήνυμα, τουλάχιστον εξίσου σημαντικό: το μήνυμα της αποδοχής και των ατόμων με αναπηρίες, αλλά και άλλων ατόμων, που μπορεί να διαφέρουν για άλλους λόγους.

Σε κάθε παρουσίασή του, ο Αλέξανδρος δεν ξεχνούσε να αναφερθεί και στον Πλάτωνα, που μπορεί να έζησε πριν χιλιάδες χρόνια, αλλά τα λόγια του ταιριάζουν και στη σημερινή εποχή: «Η πρώτη και μεγαλύτερη νίκη από όλες, για κάθε άνθρωπο, είναι εκείνη που μπορεί να πετύχει πάνω στον εαυτό του. Αντίθετα, πολύ χειρότερο και ταπεινωτικό είναι να νικείται κανείς από τον ίδιο του τον εαυτό. Αυτό δείχνει ότι μέσα στον κάθε άνθρωπο γίνεται ένας πόλεμος ενάντια στον εαυτό του».

Μέσα του ο Αλέξανδρος πλέον δεν ένιωθε να γίνεται πόλεμος. Έμαθε να ξεχωρίζει το σωστό από το λάθος και να παραδέχεται το λάθη του. Έμαθε να ευχαριστεί τον Θεό για το ότι είχε κόσμο που τον αγαπούσε και τον στήριζε και, κυρίως, έμαθε να προσπαθεί, ακόμα κι αν το σώμα του τον πίεζε να τα παρατήσει. Και, το πιο σημαντικό, αφιέρωσε τη ζωή του στο να μεταδίδει αυτό το μήνυμα, στο να προσπαθεί να πείθει και άλλους ότι όλοι αξίζουν και μπορούν να πετύχουν κάτι καλύτερο, ότι δεν πρέπει να ηττούνται από τις επιπόλαιες επιθυμίες τους, αλλά να επιλέγουν τις ηθικές λύσεις, ακόμα και αν είναι δυσκολότερες.

Υπάρχει πιο σπουδαίο μάθημα στη ζωή από αυτό;

